VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (astotā palāta)

2025. gada 10. septembrī*

Piekļuve dokumentiem – Regula (EK) Nr. 1049/2001 – Dokumenti, kas saistīti ar Padomes izveidotās Rīcības kodeksa jautājumu grupas (uzņēmējdarbības nodokļi) darbību – Daļējs piekļuves atteikums – Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunkts – Izņēmumi, kas attiecas uz tādu sabiedrības interešu aizsardzību, kas saistītas ar starptautiskajām attiecībām un Savienības vai kādas dalībvalsts finanšu, monetāro vai ekonomikas politiku – Vispārējā konfidencialitātes prezumpcija – Pienākums norādīt pamatojumu

Lietā T-255/24

Martijn Frederik Nouwen, Amsterdama (Nīderlande), ko pārstāv *M. Weijers*, advokāts,

prasītājs,

pret

Eiropas Savienības Padomi, ko pārstāv *B. Driessen* un *L. Atzeni*, pārstāvji,

atbildētāja,

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs A. Kornezovs [*A. Kornezov*], tiesneši D. Petrlīks [*D. Petrlík*] (referents) un S. Kingstone [*S. Kingston*],

sekretārs: L. Ramete [*L. Ramette*], administrators,

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu un it īpaši:

– 2024. gada 6. novembra pierādījumu savākšanas pasākumu un šī pasākuma īstenošanai sagatavotos dokumentus, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti 2024. gada 21. novembrī, un

– ņemot vērā 2025. gada 31. marta procesa organizatoriskos pasākumus,

pēc 2025. gada 30. aprīļa tiesas sēdes

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – holandiešu.

Spriedums

1 Ar prasību, kas pamatota ar LESD 263. pantu, prasītājs *Martijn Frederik Nouwen* lūdz atcelt Eiropas Savienības Padomes 2024. gada 7. marta Lēmumu SGS 24/00008, ar kuru tā viņam atteikusi piekļuvi atsevišķiem Padomes izveidotās grupas, kurā ietilpst dalībvalstu un Eiropas Komisijas augsta līmeņa pārstāvji (turpmāk tekstā – "Rīcības kodeksa jautājumu grupa"), dokumentiem, kas saistīti ar Rīcības kodeksa attiecībā uz uzņēmējdarbības nodokļiem pārskatīšanu (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums").

Tiesvedības priekšvēsture un fakti pēc prasības celšanas

2 1997. gadā, vispārīgi apsverot kaitējošo nodokļu konkurenci, Padome un 1997. gada 1. decembrī Padomē sanākušo dalībvalstu valdību pārstāvji pieņēma Rezolūciju par rīcības kodeksa attiecībā uz uzņēmējdarbības nodokļiem izstrādi (OV 1998, C 2, 2. lpp.; turpmāk tekstā – "Rīcības kodekss attiecībā uz nodokļiem").

3 2022. gadā Rīcības kodekss attiecībā uz nodokļiem tika grozīts ar Padomes un Padomē sanākušo dalībvalstu valdību pārstāvju rezolūciju par pārskatītu rīcības kodeksu attiecībā uz uzņēmējdarbības nodokļiem (OV 2022, C 433, 1. lpp.), saprotot, ka šī rezolūcija nav daļa no likumdošanas procedūras.

4 Prasītājs ir docētājs, kurš tostarp veic pētījumus par Rīcības kodeksu attiecībā uz nodokļiem.

5 Ar 2023. gada 14. jūlija elektroniskā pasta vēstuli (turpmāk tekstā – "sākotnējais pieteikums") prasītājs, pamatojoties uz Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 1049/2001 (2001. gada 30. maijs) par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV 2001, L 145, 43. lpp.), lūdza Padomi viņam pārsūtīt dalībvalstu, Komisijas un Padomes elektroniskā pasta vēstules, tostarp to pielikumus, kas starp tām bija sūtītas laikposmā no 2019. gada līdz 2023. gada 30. maijam un saistītas ar Rīcības kodeksa attiecībā uz nodokļiem reformu/pārskatīšanu (pilnvarām/piemērošanas jomu un tā uzraudzības struktūru – Rīcības kodeksa jautājumu grupu) (turpmāk tekstā – "piekļuves pieteikums").

6 2023. gada 7. augusta elektroniskā pasta vēstulē Padome atbildēja uz sākotnējo pieteikumu, precizējot, ka tā nevar identificēt dokumentus, uz kuriem attiecas piekļuves pieteikums.

7 2023. gada 25. augustā prasītājs ar jaunu elektroniskā pasta vēstuli vēlreiz nosūtīja piekļuves pieteikumu, sniedzot Padomei vairākas norādes, lai atvieglotu to dokumentu identificēšanu, uz kuriem attiecas minētais pieteikums.

8 Pēc atkārtotas meklēšanas Padome 2023. gada 8. septembra elektroniskā pasta vēstulē norādīja, ka pieprasīto dokumentu tās rīcībā nav.

9 Tajā pašā dienā prasītājs Padomei atbildēja, ka, viņaprāt, tās rīcībā tomēr ir atsevišķi dokumenti, uz kuriem attiecas viņa sākotnējais pieteikums. Šajā ziņā prasītājs identificēja Padomes pārvaldīto elektronisko pastkastīti, kurai konkrēti trīs dalībvalstis bija sūtījušas elektroniskā pasta vēstules par Rīcības kodeksa attiecībā uz nodokļiem pārskatīšanu.

10 Ar 2023. gada 20. oktobra elektroniskā pasta vēstuli Padome informēja prasītāju, ka tā ir varējusi identificēt vairākus dokumentus, kas atbilst piekļuves pieteikuma kritērijiem, un ka tā apspriežas ar Komisiju un dalībvalstīm par iespēju izpaust šos dokumentus.

11 Tā kā atbildi par prasītāja identificētajiem dokumentiem Padome nebija sniegusi, 2024. gada 30. janvārī viņš saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 7. panta 2. punktu iesniedza atkārtotu pieteikumu (turpmāk tekstā – "atkārtotais pieteikums").

12 2024. gada 13. februārī Padome norādīja, ka atbilde uz atkārtoto pieteikumu tiks sniegta piecpadsmit darbdienu laikā. Pēc tam ar 2024. gada 20. februāra elektroniskā pasta vēstuli šis termiņš tika pagarināts par vēl piecpadsmit darbdienām.

13 2024. gada 7. martā Padome pieņēma apstrīdēto lēmumu, kurā tā identificēja 75 elektroniskā pasta vēstules, kas atbilst piekļuves pieteikuma kritērijiem. Tā prasītājam pilnībā izsniedza 55 no šiem dokumentiem. Tā pilnībā atteica piekļuvi 19 no minētajiem dokumentiem un daļēji vienam no tiem (turpmāk tekstā kopā – "strīdīgie dokumenti").

14 Konkrētāk, Padome, pirmkārt, pilnībā atteica piekļuvi elektroniskā pasta vēstulēm, ko Rīcības kodeksa [attiecībā uz nodokļiem] pārskatīšanas laikā sūtījusi:

– Īrija – 2020. gada 16. oktobrī, 22. oktobrī un 16. novembrī, kā arī 2021. gada 19. februārī, 2. augustā, 19. oktobrī, 21. oktobrī un 3. novembrī;

– Francijas Republika – 2020. gada 22. oktobrī un 16. novembrī;

– Itālijas Republika – 2020. gada 22. oktobrī un 16. novembrī, kā arī 2021. gada 6. augustā un 23. novembrī;

– Luksemburgas Lielhercogiste – 2020. gada 26. oktobrī un 2021. gada 4. augustā, 19. oktobrī un 2. novembrī;

– Austrijas Republika – 2021. gada 15. oktobrī.

15 Otrkārt, Padome daļēji atteica piekļuvi elektroniskā pasta vēstulei, ko šajā pašā saistībā Lietuvas Republika bija sūtījusi 2021. gada 24. novembrī.

16 Atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 regulas 4. panta 5. punktam pēc apspriešanās ar dalībvalstīm, kuras bija sūtījušas strīdīgos dokumentus, piekļuves atteikumu Padome pamatoja ar šīs regulas 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta trešo un ceturto ievilkumu.

17 Ar 2024. gada 6. novembra rīkojumu Vispārējā tiesa, pamatojoties uz Reglamenta 91. panta c) punktu, uzlika Padomei pienākumu uzrādīt strīdīgos dokumentus. Padome izpildīja šo rīkojumu. Atbilstoši Reglamenta 104. pantam šie dokumenti prasītājam netika izsniegti.

Lietas dalībnieku prasījumi

18 Prasītāja prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– atcelt apstrīdēto lēmumu, ciktāl ar to prasītājam atteikta piekļuve strīdīgajiem dokumentiem;

– piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

19 Padomes prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– noraidīt prasību;

– piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

20 Prasības pamatošanai prasītājs izvirza trīs pamatus:

– ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka piekļuves pieteikuma izpilde esot nepilnīga un paviršа un ka vismaz pamatojums šajā ziņā esot nepietiekams;

– ar otro pamatu, kam ir piecas daļas, tiek apgalvots, ka piekļuves strīdīgajiem dokumentiem atteikums esot nepamatots un ka vismaz pamatojums šajā ziņā esot nepietiekams;

– ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka Padomei tiem strīdīgajiem dokumentiem, kuriem piekļuve tika atteikta pilnībā, esot bijusi jāpiešķir daļēja piekļuve un vismaz pamatojums šajā ziņā esot nepietiekams.

Par pirmo pamatu, ar kuru tiek apgalvots, ka piekļuves pieteikuma izpilde esot nepilnīga un paviršа un ka vismaz pamatojums šajā ziņā esot nepietiekams

21 Otro pamatu būtībā veido divi iebildumi.

Par pirmo iebildumu, kas attiecas uz piekļuves pieteikuma izpildes nepilnīgumu un paviršību

22 Prasītājs apgalvo, ka tā piekļuves pieteikums esot izskatīts nepilnīgi vai vismaz paviršі. Proti, no apstrīdētā lēmuma izrietot, ka Padomes Nodokļu politikas, muitas savienības un eksporta kredītu nodaļa, kas veica pieprasīto dokumentu meklēšanu, atbildot uz sākotnējo pieteikumu, divas reizes apgalvoja, ka tās rīcībā neesot šo dokumentu, un tālab prasītājs nevarēja pārbaudīt, vai Padome ir savākusi visus pieprasītos dokumentus. Šī nekonkrētība šķiet vēl jo vairāk acīmredzama, jo šī sprieduma 9. punktā minētā elektroniskā pastkastīte ir vienīgā adrese, kuru Rīcības kodeksa jautājumu grupas locekļi izmanto jau gadiem. Tāpēc neesot bijis nepieciešams, lai prasītājs Padomei vēl precīzāk norādītu pieprasīto dokumentu atrašanās vietu.

23 Padome šo argumentāciju apstrīd.

24 Ar šo iebildumu prasītājs Padomei būtībā pārmet, ka tā neesot ievērojusi pienākumu nodrošināt visus pieprasītos dokumentus.

25 Šajā ziņā jānorāda, ka ikvienu piekļuves atteikumu var apstrīdēt tiesā neatkarīgi no tā, kādi ir piekļuves atteikuma iemesli. Tādējādi, ja iestāde apgalvo, ka dokuments, kuram tiek lūgta piekļuve, nepastāv, apstrīdēšanas gadījumā piekļuves atteikums šajā ziņā tai jāpamato Eiropas Savienības tiesā (skat. spriedumu, 2019. gada 20. septembris, *Dehousse*/Eiropas Savienības Tiesa, T-433/17, EU:T:2019:632, 35. punkts un tajā minētā judikatūra).

26 No Regulas Nr. 1049/2001 2. panta 3. punkta formulējuma izriet, ka iestādes iespēja apmierināt piekļuves pieteikumu noteikti nozīmē, ka šajā pieteikumā minētie dokumenti pastāv (skat. spriedumu, 2018. gada 23. aprīlis, *Verein Deutsche Sprache*/Komisija, T-468/16, nav publicēts, EU:T:2018:207, 34. punkts un tajā minētā judikatūra).

27 Taču, ja iestāde uz piekļuves pieteikumu atbild, ka dokuments nepastāv, tiek pieņemts, ka atbilstoši Savienības tiesību aktu tiesiskuma prezumpcijai šāds dokuments nepastāv (skat. spriedumu, 2024. gada 25. septembris, *British American Tobacco Polska Trading*/Komisija, T-311/23, nav publicēts, EU:T:2024:645, 75. punkts un tajā minētā judikatūra).

28 Tādu pašu iemeslu dēļ arī iestādes apgalvojumam, ka nepastāv citi dokumenti kā tikai tie, kurus tā identificējusi kā tādus, uz kuriem attiecas piekļuves pieteikums, piemēro tiesiskuma prezumpciju (spriedums, 2018. gada 23. aprīlis, *Verein Deutsche Sprache*/Komisija, T-468/16, nav publicēts, EU:T:2018:207, 36. punkts).

29 Tomēr šādu prezumpciju var atspēkot ar jebkādiem pamatiem, ko, balstoties uz atbilstīgām un saskanīgām norādēm, iesniedzis piekļuves pieteikuma iesniedzējs (skat. spriedumu, 2024. gada 25. septembris, *British American Tobacco Polska Trading*/Komisija, T-311/23, nav publicēts, EU:T:2024:645, 76. punkts un tajā minētā judikatūra).

30 Šajā gadījumā apstrīdētā lēmuma 8. punktā Padome ir norādījusi, ka pēc meklēšanas tā identificējusi vairākas elektroniskā pasta vēstules, kuras atbilst piekļuves pieteikumā minētajiem kritērijiem un to saraksts ir ietverts minētajā lēmumā. No tā netieši, bet noteikti izriet, ka Padome uzskatīja, ka tās rīcībā nav citu dokumentu, kas atbilstu minētajiem kritērijiem.

31 Prasītājs apstrīd šī pieņēmuma ticamību, jo, atbildot uz sākotnējo pieteikumu, vispirms Padome noliedza, ka tās rīcībā būtu pieprasītie dokumenti.

32 Šajā ziņā jāatzīmē, pirmkārt, ka Regulas Nr. 1049/2001 7. un 8. pantā, kā norādīts tās 13. apsvērumā, ir paredzēta divpakāpju procedūra, lai piekļūtu dokumentiem. Saskaņā ar šīs regulas 7. panta 1. punktu atbilde uz sākotnējo piekļuves pieteikumu dokumentiem ir tikai pirmā nostāja. Šī atbilde, neraugoties uz pirmo pamatoto atteikumu, pieteikuma iesniedzējam piešķir minētās regulas 7. panta 2. punktā paredzētās tiesības iesniegt atkārtotu piekļuves pieteikumu un attiecīgajai Savienības iestādei pirms galīgā lēmuma par atteikumu pieņemšanas ļauj pārskatīt tās sākotnējo nostāju un attiecīgā gadījumā – novērst iespējamus pārkāpumus, kas varētu būt pieļauti pirmajā atteikumā (skat. spriedumu, 2024. gada 29. jūlijs, *Validity*/Komisija, C-51/23 P, nav publicēts, EU:C:2024:664, 49. punkts un tajā minētā judikatūra).

33 Otrkārt, tā kā iestādei jāveic pilnīga visu to dokumentu pārbaude, uz kuriem attiecas piekļuves pieteikums, tā jebkurā brīdī, tostarp pirmo reizi atkārtotā pieteikuma izskatīšanas stadijā, var identificēt jaunus dokumentus, kas var būt saistīti ar pieteikumu (skat. spriedumu, 2024. gada 13. novembris, Kargins/Komisija, T-110/23, nav publicēts, EU:T:2024:805, 31. punkts un tajā minētā judikatūra).

34 Tādējādi tas vien, ka pēc atkārtota pieteikuma ir identificēts vairāk dokumentu, uz kuriem attiecas piekļuves pieteikumus, nevar būt atbilstošs pierādījums, lai atspēkotu šī sprieduma 28. punktā minēto tiesiskuma prezumpciju.

35 Turpinot – tas, ka atkārtotajā pieteikumā prasītājam bija jāprecizē elektroniskā pastkastīte, kurā Padome varēja atrast pieprasītos dokumentus, arī nav noteicošais faktors. Proti, tikai šī informācija vien neliecina par to, ka Padomei būtu pieejami vairāk dokumentu nekā tie, kurus tā atrada pēc šīs informācijas saņemšanas.

36 Visbeidzot, prasītājs Vispārējai tiesai nav iesniedzis nevienu citu argumentu vai norādi, lai atspēkotu Padomes apgalvojumus, kas izklāstīti apstrīdētā lēmuma 8. punktā.

37 Šādos apstākļos jākonstatē, ka atbilstoši šī sprieduma 26.–29. punktā minētajai judikatūrai prasītājs nav atspēkojis tiesiskuma prezumpciju, kas piemērota apstrīdētajam lēmumam attiecībā uz apstākli, ka Padomes rīcībā nebija citu dokumentu, uz kuriem attiektos piekļuves pieteikums, kā vien tie, kas identificēti apstrīdētajā lēmumā.

38 Šo secinājumu neatspēko prasītāja arguments, ka Padome viņam neesot norādījusi, ka viņa sākotnējais pieteikums nav pietiekami skaidri formulēts.

39 Šajā ziņā Regulas Nr. 1049/2001 6. panta 2. punktā paredzēts, ka tad, ja piekļuves pieteikums nav pietiekami skaidri formulēts, iestāde lūdz pieteikuma iesniedzēju to precizēt un turklāt sniedz viņam palīdzību.

40 No šīs tiesību normas izriet – tikai konstatējumam, ka piekļuves pieteikums nav pietiekami skaidri formulēts, neatkarīgi no iemesliem, ir jāliek iestādei, kurai tas adresēts, sazināties ar pieteikuma iesniedzēju, lai labāk identificētu pieprasītos dokumentus (skat. spriedumu, 2012. gada 22. maijs, *Internationaler Hilfsfonds*/Komisija, T-300/10, EU:T:2012:247, 84. punkts un tajā minētā judikatūra).

41 Šajā gadījumā pēc šī sprieduma 6. un 8. punktā minētajām Padomes elektroniskā pasta vēstulēm prasītājs tai sniedza papildu precizējumus par pieprasītajiem dokumentiem, tostarp norādot elektronisko pastkastīti, kurā, viņaprāt, Padome varēja atrast šos dokumentus.

42 Kā izriet no šī sprieduma 10. punktā minētās Padomes elektroniskā pasta vēstules, tā atrada dokumentus, uz kuriem attiecās piekļuves pieteikums.

43 Šādos apstākļos Padomei nebija pienākuma vēlreiz sazināties ar prasītāju, lai pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas labāk identificētu pieprasītos dokumentus.

44 Ņemot vērā iepriekš minēto, pirmais iebildums, kas izvirzīts pirmā pamata atbalstam, jānoraida kā nepamatots.

Par otro iebildumu, kas attiecas uz pamatojuma trūkumu meklēšanas metodei, kura izmantota, lai atbildētu uz piekļuves pieteikumu

45 Prasītājs apgalvo, ka Padomes skaidrojumi neļaujot noteikt meklēšanas metodi, kura izmantota, lai atbildētu uz piekļuves pieteikumu, un tālab neesot iespējams pārbaudīt, vai Padome ir savākusi visus pieprasītos dokumentus. Konkrēti – lai juridiski pietiekami pamatotu apstrīdēto lēmumu, Padomei esot bijis jānorāda sistēmas, kuras tika aplūkotas, lai atrastu šos dokumentus, izmantotos meklētājvārdus, jautājumus, kas uzdoti attiecīgo vienību kompetentajām personām, un iespējamo Padomes Juridiskā dienesta izmantoto šķirošanas sistēmu.

46 Padome šo argumentāciju apstrīd.

47 LESD 296. panta otrajā daļā paredzētajam pamatojumam jābūt pielāgotam attiecīgā akta veidam un skaidri un nepārprotami jāatklāj aktu sagatavojušās iestādes argumentācija, lai ļautu ieinteresētajām personām uzzināt veiktā pasākuma pamatojumu un kompetentajai tiesai īstenot tās pārbaudi. Prasība norādīt pamatojumu jāizvērtē atkarībā no lietas apstākļiem, it īpaši no izskatāmā tiesību akta satura, norādītā pamatojuma veida un interesēm paskaidrojumu saņemšanā, kas var būt šī tiesību akta adresātiem vai citām personām, kuras tas skar tieši un individuāli. Netiek prasīts, lai pamatojumā tiktu norādīti visi atbilstošie faktiskie un juridiskie apstākļi, jo jautājums par to, vai tiesību akta pamatojums atbilst šī panta prasībām, jāizvērtē, ņemot vērā ne tikai tā formulējumu, bet arī tā kontekstu, kā arī visas tiesību normas, kuras reglamentē attiecīgo jomu (skat. spriedumu, 2024. gada 24. aprīlis, *Naass* un *Sea-Watch*/*Frontex*, T-205/22, nav publicēts, EU:T:2024:266, 44. punkts un tajā minētā judikatūra).

48 Kas attiecas uz kontekstu, kādā tiek sagatavota atbilde uz atkārtotu piekļuves pieteikumu dokumentiem, jāpārbauda pamatojuma pietiekamība, it īpaši ņemot vērā visu informācijas apmaiņu starp iestādi un piekļuves pieteikuma iesniedzēju un informāciju, kas bija tā rīcībā par pieprasīto dokumentu veidu un saturu (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2024. gada 24. aprīlis, *Naass* un *Sea-Watch*/*Frontex*, T-205/22, nav publicēts, EU:T:2024:266, 45. punkts un tajā minētā judikatūra).

49 Turklāt, ja iestāde skaidri un nepārprotami paskaidro, ka tai nav citu dokumentu, kas attiecas uz piekļuves pieteikumu, izņemot jau izpaustos vai identificētos dokumentus, tai nevar pārmest pamatojuma nenorādīšanu (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2018. gada 23. aprīlis, *Verein Deutsche Sprache*/Komisija, T-468/16, nav publicēts, EU:T:2018:207, 40. punkts, 2024. gada 25. septembris, *British American Tobacco Polska Trading*/Komisija, T-311/23, nav publicēts, EU:T:2024:645, 93. punkts, un 2024. gada 13. novembris, Kargins/Komisija, T-110/23, nav publicēts, EU:T:2024:805, 22. un 23. punkts).

50 Šajā gadījumā – kā izklāstīts šī sprieduma 5. punktā – sākotnējā pieteikumā prasītājs bija norādījis pieprasīto dokumentu autorus, adresātus un priekšmetu, kā arī laikposmu, kurā tie tikuši sagatavoti.

51 No šī sprieduma 9. un 10. punkta izriet arī, ka pēc papildu informācijas, ko prasītājs tai bija sniedzis atkārtotajā pieteikumā, it īpaši attiecībā uz elektroniskās pastkastītes esību, Padome identificēja dokumentus, kas atbilst piekļuves pieteikumā minētajiem kritērijiem.

52 Šos dokumentus Padome ir uzskaitījusi apstrīdētā lēmuma 8. punktā, pie katra dokumenta norādot tā autoru un datumu.

53 No šiem skaidrojumiem un to konteksta netieši, bet nepārprotami izriet, ka Padome, lai atrastu pieprasītos dokumentus, aplūkoja prasītāja norādīto elektronisko pastkastīti un izvēlējās dokumentus, kas atbilst piekļuves pieteikuma kritērijiem, kurus prasītājs bija definējis sākotnējā pieteikumā. Tādējādi Padome uzskata, ka tās rīcībā nav citu dokumentu, uz kuriem attiektos piekļuves pieteikums.

54 Šādos apstākļos un atbilstoši šī sprieduma 47.–49. punktā atgādinātajai judikatūrai Padomei nebija pienākuma apstrīdētā lēmuma pamatojumā iekļaut vairāk informācijas par sistēmām, kuras tika aplūkotas, lai atrastu pieprasītos dokumentus, izmantotos meklētājvārdus, jautājumus, kas uzdoti attiecīgo vienību kompetentajām personām, un iespējamo tās Juridiskā dienesta izmantoto šķirošanas sistēmu.

55 Ņemot vērā iepriekš minēto, otrais iebildums, kas izvirzīts pirmā pamata atbalstam, un līdz ar to pirmais pamats kopumā jānoraida kā nepamatots.

Par otrā pamata pirmo līdz ceturto daļu, kurās tiek apgalvots, ka piekļuves strīdīgajiem dokumentiem atteikums neesot pamatots un ka vismaz pamatojums šajā ziņā esot nepietiekams

56 Ar apstrīdēto lēmumu Padome atteicās izpaust strīdīgos dokumentus, jo to izpaušana varētu kaitēt sabiedrības interesēm, kas tiek aizsargātas ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta trešo un ceturto ievilkumu, proti, saistībā ar starptautiskajām attiecībām un Savienības vai kādas dalībvalsts finanšu, monetāro vai ekonomikas politiku.

57 Šajā ziņā, vispirms – runājot par to sabiedrības interešu aizsardzību, kas saistītas ar starptautiskajām attiecībām, apstrīdētā lēmuma 39. punktā Padome paskaidroja, ka strīdīgajos dokumentos "ietverti diskusiju elementi par Rīcības kodeksa jautājumu grupas pilnvaru pārskatīšanu, lai nodrošinātu, ka šī grupa nākotnē spēs efektīvi veicināt godīgu nodokļu konkurenci un cīnīties pret kaitējošu nodokļu praksi", un ka "šie dokumenti ietver sīkāku informāciju par vairākiem sensitīviem nodokļu jautājumiem, kas skar trešās valstis".

58 Pēc tam apstrīdētā lēmuma 40. punktā Padome precizēja – "tā kā šajos dokumentos ir minēta grozījumu iespējamība it īpaši attiecībā uz [šīs grupas] pilnvaru apjomu saistībā ar attīstību starptautiskā līmenī, to izpaušana ietekmētu sarunu procesu starptautiskos forumos un vājinātu Savienības pozīciju attiecībā uz trešām valstīm".

59 Šajā ziņā saskaņā ar apstrīdētā lēmuma 41. punktu "iekšējo darba dokumentu izpaušana pat pēc lēmuma pieņemšanas ļautu trešajām valstīm piekļūt katras dalībvalsts sākotnējiem apsvērumiem, nostājām un secinājumiem, kuri ne vienmēr ir saderīgi ar Padomes pieņemto galīgo nostāju". Tajā norādīts arī, ka "šo dokumentu izpaušana [varēja] kaitēt starptautisko attiecību ar trešām valstīm labai norisei, atklājot dalībvalstu nostājas šajos jautājumos".

60 Šo iemeslu dēļ apstrīdētā lēmuma 42. punktā Padome atzīmēja, ka "[strīdīgo dokumentu] izpaušana kaitētu Regulas [..] Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta trešajā ievilkumā paredzētajai sabiedrības interešu aizsardzībai starptautisko attiecību jomā".

61 Attiecībā uz Savienības vai kādas dalībvalsts finanšu, monetārās vai ekonomiskās politikas aizsardzību apstrīdētā lēmuma 43. punktā Padome atkārtoti norādīja, ka "[strīdīgo] dokumentu mērķis bija pārskatīt [Rīcības kodeksa jautājumu] grupas pilnvaras [...] [un] tajos tika minēta iespēja veikt grozījumus, jo īpaši attiecībā uz pilnvaru apjomu saistībā ar attīstību valstu un starptautiskā līmenī".

62 Turklāt saskaņā ar šī lēmuma 44. punktu "šie dokumenti attiecas uz pamatjautājumiem saistībā ar iespējām un metodoloģiju, lai nodrošinātu, ka Rīcības kodeksa jautājumu grupa arī turpmāk spētu efektīvi veicināt godīgu konkurenci nodokļu jomā un apkarot kaitējošu nodokļu praksi".

63 Apstrīdētā lēmuma 45. punktā Padome norādījusi, ka "[strīdīgajos] dokumentos ietverti atsevišķi komentāri, kas nav atspoguļoti Padomes pieņemtajā galīgajā nostājā, tostarp komentāri par iespējamiem turpmākiem pasākumiem, kas jāveic vairāku dalībvalstu valdībām nodokļu uzlikšanas un izvairīšanās no nodokļu maksāšanas novēršanas jomā". Šajā pašā punktā ir arī precizēts, ka "attiecīgo dokumentu izpaušana tiešām paredzamā, nevis tikai hipotētiskā veidā radītu nestabilu normatīvo vidi, kas varētu izraisīt ekonomikas dalībnieku nepamatotu un

nevēlamu rīcību", un ka "ekonomikas dalībnieku iespējamā reakcija uz šādiem darba komentāriem, kuros minēti iespējamie pielāgojumi dalībvalstu finanšu un ekonomikas politikā nākotnē, varētu negatīvi ietekmēt attiecīgo dalībvalstu finanšu vai ekonomikas politiku".

64 Tāpēc apstrīdētā lēmuma 46. punktā Padome secināja, ka "[strīdīgo] dokumentu izpaušana ietekmētu to sabiedrības interešu aizsardzību, kas saistītas ar Savienības un tās dalībvalstu finanšu un ekonomikas politiku".

65 Otrā pamata pirmā līdz ceturtā daļa jāizskata, ņemot vērā šo kontekstu.

Par otrā pamata pirmo daļu, kurā tiek apgalvots, ka Padome esot kļūdaini izvērtējusi dalībvalstu norādītos iemeslus, lai iebilstu pret pieprasīto dokumentu izpaušanu, un ka pamatojums šajā ziņā esot nepietiekams, kā arī par otrā pamata otro daļu, kurā tiek apgalvots, ka apstrīdētā lēmuma pamatā esošie faktiskie apstākļi esot neprecīzi un ka pamatojums šajā ziņā esot nepietiekams

66 Otrā pamata pirmajā daļā prasītājs norāda uz faktu, ka nav izpausta neviena elektroniskā pasta vēstule, kas saņemta no Īrijas, Itālijas Republikas, Luksemburgas Lielhercogistes un Austrijas Republikas, lai gan gandrīz visu pārējo dalībvalstu vēstules, kuras identificētas kā tādas, uz kurām attiecas piekļuves pieteikums, ir izpaustas. Tādējādi šķiet, ka Padome vadījās no šo četru dalībvalstu interesēm, nevis no strīdīgo dokumentu satura, un tālab tā esot nepareizi piemērojusi Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktu. Vismaz Padome neesot pietiekami pamatojusi savu lēmumu šajā ziņā.

67 Otrā pamata otrajā daļā prasītājs būtībā apgalvo, ka to pašu iemeslu dēļ apstrīdētais lēmums esot balstīts uz kļūdainiem faktiskajiem apstākļiem. Katrā ziņā Padome kļūdaini neesot sniegusi pamatojumu, kāpēc un kādā veidā strīdīgie dokumenti atšķiras no izpaustajiem dokumentiem.

68 Padome šo argumentāciju apstrīd.

69 Saskaņā ar Regulas 1049/2001 4. panta 5. punktu dalībvalsts var lūgt iestādei atteikt piekļuvi dokumentam, kas ir izdots minētajā dalībvalstī, bez tās iepriekšējas piekrišanas.

70 Pilnvaru, kuras ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktu ir piešķirtas attiecīgajai dalībvalstij, īstenošana ir ierobežota ar šī paša panta 1.–3. punktā paredzētajiem materiāltiesiskajiem izņēmumiem, un dalībvalstij šajā ziņā ir tikai tiesības uz dalību iestādes lēmuma pieņemšanā. Attiecīgās dalībvalsts iepriekšēja piekrišana, kas minēta šī 4. panta 5. punktā, nav diskrecionāras veto tiesības, bet gan tikai sava veida apstiprinājums tam, ka šī paša panta 1.–3. punktā paredzētajiem izņēmumiem nav pamatojuma. Lēmumu pieņemšanas procedūrā, kāda tā noteikta minētā 4. panta 5. punktā, tādējādi ir paredzēts, ka attiecīgajai iestādei un dalībvalstij ir jāatsaucas uz minētajā 1.–3. punktā noteiktajiem materiāltiesiskajiem izņēmumiem (skat. spriedumu, 2024. gada 24. janvāris, *Veritas*/Komisija, T-602/22, EU:T:2024:26, 35. punkts un tajā minētā judikatūra).

71 Tādējādi Savienības tiesību normu īstenošana ir uzticēta kopīgi iestādei un dalībvalstij, kura izmantoja Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktā paredzēto iespēju, un tādēļ šai īstenošanai ir nepieciešams savstarpējs dialogs starp tām un, atbilstoši LES 4. panta 3. punktā paredzētajam lojālās sadarbības pienākumam, tām jārīkojas un jāsadarbojas, lai minētās normas varētu piemērot efektīvi (skat. spriedumu, 2024. gada 24. janvāris, *Veritas*/Komisija, T-602/22, EU:T:2024:26, 36. punkts un tajā minētā judikatūra).

72 Tomēr attiecīgās dalībvalsts iejaukšanās, ciktāl tā attiecas uz pieteikuma iesniedzēju, neietekmē faktu, ka iestādes atbildē uz tā piekļuves pieteikumu dokumentam, kas ir šīs iestādes rīcībā, vēlāk tam adresēts lēmums ir Savienības akts (skat. spriedumu, 2024. gada 24. janvāris, *Veritas* /Komisija, T-602/22, EU:T:2024:26, 37. punkts un tajā minētā judikatūra).

73 Tādējādi attiecīgajai dalībvalstij, kura, pēc apspriešanās ar iestādi, iebilst pret konkrētā dokumenta izpaušanu, ir jāpamato šis iebildums atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1.–3. punktā uzskaitītajiem izņēmumiem (skat. spriedumu, 2024. gada 24. janvāris, *Veritas*/Komisija, T-602/22, EU:T:2024:26, 38. punkts un tajā minētā judikatūra).

74 Turklāt, kā izriet no Regulas Nr. 1049/2001 7. un 8. panta, iestādei pašai jāpamato lēmums par atteikumu, ko tā sniedz piekļuves pieteikuma iesniedzējam. Šāds pienākums paredz, ka iestāde savā lēmumā ietver ne tikai dalībvalsts izteikto iebildumu izpaust pieprasīto dokumentu, bet arī šīs dalībvalsts norādīto pamatojumu kāda no šīs pašas regulas 4. panta 1.–3. punktā minētā piekļuves tiesību izņēmuma piemērošanai. Šādas norādes ļauj pieteikuma iesniedzējam saprast tam sniegtā atteikuma izcelsmi un pamatojumu un kompetentajai tiesai vajadzības gadījumā veikt tai uzticēto pārbaudi (skat. spriedumu, 2024. gada 24. janvāris, *Veritas*/Komisija, T-602/22, EU:T:2024:26, 39. punkts un tajā minētā judikatūra).

75 Šādos apstākļos iestādei, ņemot vērā Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā paredzētos izņēmumus, nav pienākuma veikt izsmeļošu vērtējumu, kāpēc dalībvalsts ir atteikusies izpaust dokumentu. Tālab pienākums veikt konkrētu un individuālu pārbaudi, kas izriet no pārredzamības principa, nav jāpilda, ja piekļuves pieteikums attiecas uz dalībvalstī saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktu izdotu dokumentu. Faktiski prasība veikt šādu izsmeļošu vērtējumu varētu radīt situāciju, ka – pēc tā veikšanas – iestāde, kurai iesniegts pieteikums, varētu kļūdaini izpaust pieteikuma iesniedzējam attiecīgā dokumenta saturu, lai gan tās dalībvalsts izteiktais iebildums, kura šo dokumentu izdevusi, ir pienācīgi pamatots (skat. spriedumu, 2024. gada 24. janvāris, *Veritas*/Komisija, T-602/22, EU:T:2024:26, 40. punkts un tajā minētā judikatūra).

76 Savukārt saskaņā ar iestādes pienākumu veikt rūpīgu pārbaudi tai ir jāpārbauda, vai dalībvalsts sniegtie skaidrojumi, iebilstot pret tās dokumentu izpaušanu, tai *prima facie* šķiet pamatoti. Iestāde pārbaudē nosaka, vai, ņemot vērā konkrētās lietas apstākļus un piemērojamās tiesību normas, ar pamatojumu, kuru dalībvalsts ir izvirzījusi sava iebilduma atbalstam, var sākotnēji attaisnot šādu atteikumu, un tātad, vai šis pamatojums ļauj minētajai iestādei uzņemties atbildību, kas tai noteikta Regulas Nr. 1049/2001 8. pantā. Runa ir par izvairīšanos no tā, ka iestāde pieņem lēmumu, kuru tā neuzskata par atbalstāmu, lai gan tā ir tā autore un tātad atbildīga par tā tiesiskumu (skat. spriedumu, 2024. gada 24. janvāris, *Veritas*/Komisija, T-602/22, EU:T:2024:26, 41. punkts un tajā minētā judikatūra).

77 Šajā gadījumā apstrīdētā lēmuma 20. punktā Padome ir norādījusi, ka Īrija, Francijas Republika, Itālijas Republika, Lietuvas Republika, Luksemburgas Lielhercogiste un Austrijas Republika minētā lēmuma 21.–23. punktā minēto iemeslu dēļ ir iebildušas pret atsevišķu pieprasīto dokumentu, kuru autores tās ir, izpaušanu.

78 Konkrēti – vairākas šīs dalībvalstis uzskatīja, pirmkārt, ka to izdoto dokumentu izpaušana varētu kaitēt to ekonomikas un finanšu politikai Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta ceturtā ievilkuma izpratnē. Otrkārt, vairākas valstis uzskatīja, ka šāda izpaušana varētu kaitēt to starptautiskajām attiecībām ar trešām valstīm minētās regulas 4. panta 1. punkta

a) apakšpunkta trešā ievilkuma izpratnē. Proti, šī izpaušana atklātu to nostāju par sadarbību ar šīm valstīm un atšķirīgu attieksmi pret minētajām valstīm salīdzinājumā ar dalībvalstīm Rīcības kodeksa jautājumu grupas darbības kontekstā.

79 Pēc tam apstrīdētā lēmuma 39.–47. punktā Padome paskaidroja, ka tā ir izvērtējusi šo dalībvalstu norādītos iemeslus un secinājusi, ka iemesli, kas izriet no Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta trešā un ceturtā ievilkuma, ir piemērojami strīdīgajiem dokumentiem. Šis pamatojums ir izklāstīts šī sprieduma 57.–59. un 61.–63. punktā.

80 No minētajiem apstrīdētā lēmuma punktiem izriet, ka Padome ir pārbaudījusi, vai, ņemot vērā lietas apstākļus un piemērojamās tiesību normas, Īrijas, Francijas Republikas, Itālijas Republikas, Lietuvas Republikas, Luksemburgas Lielhercogistes un Austrijas Republikas izvirzītie iemesli, lai pamatotu iebildumus pret strīdīgo dokumentu izpaušanu, pirmšķietami pamato šādu atteikumu. Tādējādi prasītājs nevar apgalvot, ka Padome nebūtu pareizi piemērojusi Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktu vai ka tā apstrīdēto lēmumu būtu pieņēmusi, pamatojoties uz kļūdainiem faktiem.

81 Šo secinājumu neatspēko tas, ka citas dalībvalstis nav iebildušas pret pieprasīto dokumentu izpaušanu. Pirmkārt, šis fakts vien nenozīmē, ka Padome, ņemot vērā strīdīgo dokumentu saturu un iemeslus, uz kuriem dalībvalstis ir atsaukušās, lai iebilstu pret to izpaušanu, nav veikusi to *prima facie* vērtējumu. Otrkārt, veicot *prima facie* vērtējumu un ņemot vērā atšķirīgos attiecīgo dalībvalstu sniegtos skaidrojumus, Padome varēja uzskatīt, ka izpausto dokumentu un strīdīgo dokumentu dažādais saturs nerada salīdzināmu risku kaitēt interesēm, kas tiek aizsargātas ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta trešajā un ceturtajā ievilkumā paredzētajiem izņēmumiem.

82 Visbeidzot, apstrīdētajā lēmumā šajā ziņā izklāstītais pamatojums, ņemot vērā šī sprieduma 47. punktā atgādinātās prasības, ir pietiekams, jo tas ļauj prasītājam uzzināt Padomes veiktā vērtējuma saturu un iznākumu un Savienības Tiesai veikt tai uzticēto pārbaudi.

83 Šajā ziņā prasītājs nevar apgalvot, ka Padomei bija pienākums paskaidrot, kādā veidā izpaustie dokumenti atšķīrās no strīdīgajiem dokumentiem. Proti, kā izriet no šī sprieduma 47. punktā atgādinātās judikatūras, Padomei nebija pienākuma apstrīdētajā lēmumā precizēt visus atbilstošos faktiskos un tiesiskos apstākļus, jo jautājums par to, vai šī lēmuma pamatojums atbilst pienākuma norādīt pamatojumu prasībām, jāizvērtē, ņemot vērā ne tikai tā formulējumu, bet arī tā kontekstu, kā arī visas tiesību normas, kuras reglamentē attiecīgo jomu. Tomēr ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktu ieviestais lēmumu pieņemšanas process, kurā Padomei noteikts pienākums individuāli apspriesties ar katru dalībvalsti, kura sagatavojusi dokumentus, attiecībā uz kuriem iesniegts piekļuves pieteikums, pēc savas būtības var radīt tādu situāciju kā šajā gadījumā, kad vairākas dalībvalstis iebilst pret atsevišķu dokumentu izpaušanu un citas pret to neiebilst.

84 Ņemot vērā iepriekš minēto, otrā pamata pirmā un otrā daļa jānoraida kā nepamatotas.

Par otrā pamata trešo un ceturto daļu, kurās tiek apgalvots, ka neesot apdraudējuma riska nedz starptautisko attiecību aizsardzībai, nedz Savienības vai kādas dalībvalsts finanšu, monetārās vai ekonomikas politikas aizsardzībai un ka vismaz pamatojums šajā ziņā esot nepietiekams

85 Ar otrā pamata trešo un ceturto daļu prasītājs apgalvo, ka Padome, lai iebilstu pret strīdīgo dokumentu izpaušanu, esot kļūdaini pamatojusies uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta trešajā un ceturtajā ievilkumā paredzētajiem izņēmumiem. Turklāt tā šajā ziņā neesot pietiekami pamatojusi apstrīdēto lēmumu.

– Par sākotnējo jautājumu – vai strīdīgajiem dokumentiem ir jāpiemēro vispārējā konfidencialitātes prezumpcija

86 Iesākumā Padome apgalvo, ka strīdīgajiem dokumentiem jāpiemēro vispārējā konfidencialitātes prezumpcija, jo tie attiecas uz Rīcības kodeksa jautājumu grupas darbību, kurai jāsaglabājas konfidenciālai, lai aizsargātu Savienības vai dalībvalstu finanšu, monetāro vai ekonomikas politiku un saglabātu šīs darbības efektivitāti.

87 Šajā ziņā jāatgādina, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 1. apsvērumu tā saskan ar LES 1. panta otrajā daļā pausto vēlmi iezīmēt jaunu posmu ciešākas Eiropas tautu savienības izveidošanā, kur lēmumu pieņemšana notiek cik vien iespējams atklāti un cik vien iespējams, tuvinot to pilsoņiem (skat. spriedumu, 2020. gada 22. janvāris, *MSD Animal Health Innovation* un *Intervet international*/*EMA*, C-178/18 P, EU:C:2020:24, 48. punkts un tajā minētā judikatūra).

88 Šis fundamentālais Savienības mērķis ir atspoguļots arī, pirmkārt, LESD 15. panta 1. punktā, kurā tostarp paredzēts, ka Savienības iestādes un struktūras darbojas iespējami atklāti, un šis princips ir atkārtoti nostiprināts LES 10. panta 3. punktā un LESD 298. panta 1. punktā, kā arī, otrkārt, ar to, ka Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 42. pants ir veltīts tiesībām piekļūt dokumentiem (skat. spriedumu, 2020. gada 22. janvāris, *MSD Animal Health Innovation* un *Intervet international*/*EMA*, C-178/18 P, EU:C:2020:24, 49. punkts un tajā minētā judikatūra).

89 Šajā nolūkā šīs Regulas Nr. 1049/2001 1. pantā ir paredzēts, ka tās mērķis ir piešķirt sabiedrībai iespējami plašāku piekļuvi Savienības iestāžu dokumentiem (skat. spriedumu, 2020. gada 22. janvāris, *MSD Animal Health Innovation* un *Intervet international*/*EMA*, C-178/18 P, EU:C:2020:24, 51. punkts un tajā minētā judikatūra).

90 No Regulas Nr. 1049/2001 4. panta, kurā paredzēta šajā ziņā pastāvošā izņēmumu kārtība, izriet arī, ka šīs piekļuves tiesības tomēr var tikt ierobežotas publisku vai privātu interešu apsvērumu dēļ (skat. spriedumu, 2020. gada 22. janvāris, *MSD Animal Health Innovation* un *Intervet international*/*EMA*, C-178/18 P, EU:C:2020:24, 52. punkts un tajā minētā judikatūra).

91 Tā kā šādi izņēmumi ir atkāpes no principa, ka sabiedrībai jānodrošina iespējami plašāka piekļuve dokumentiem, tie ir jāinterpretē un jāpiemēro šauri (skat. spriedumu, 2020. gada 22. janvāris, *MSD Animal Health Innovation* un *Intervet international*/*EMA*, C-178/18 P, EU:C:2020:24, 53. punkts un tajā minētā judikatūra).

92 Šajā ziņā jāatgādina – ja Savienības iestāde vai struktūra, kurā iesniegts piekļuves pieteikums kādam dokumentam, nolemj noraidīt šo pieteikumu, pamatojoties uz vienu no Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā paredzētajiem izņēmumiem, tai principā jāpaskaidro, kādā veidā piekļuve šim dokumentam konkrēti un faktiski varētu kaitēt ar šo izņēmumu aizsargātajām interesēm, jo

šādam kaitējuma riskam jābūt saprātīgi paredzamam, nevis tikai hipotētiskam (skat. spriedumu, 2020. gada 22. janvāris, *MSD Animal Health Innovation* un *Intervet international*/*EMA*, C-178/18 P, EU:C:2020:24, 54. punkts un tajā minētā judikatūra).

93 Atsevišķos gadījumos Tiesa ir atzinusi, ka tomēr šī iestāde vai šī struktūra šajā ziņā var pamatoties uz vispārējām prezumpcijām, kas piemērojamas noteiktām dokumentu kategorijām, jo uz pieteikumiem par viena veida dokumentu izpaušanu var attiekties līdzīgi vispārīgi apsvērumi (skat. spriedumu, 2020. gada 22. janvāris, *MSD Animal Health Innovation* un *Intervet international*/*EMA*, C-178/18 P, EU:C:2020:24, 55. punkts un tajā minētā judikatūra).

94 Tādējādi šādu prezumpciju mērķis ir sniegt iespēju attiecīgajai Savienības iestādei vai struktūrai uzskatīt, ka noteiktu kategoriju dokumentu izpaušana principā kaitē interesēm, kas tiek aizsargātas ar izņēmumu, uz ko tā atsaucas, pamatojoties uz šādiem vispārīgiem apsvērumiem, neuzliekot tai pienākumu konkrēti un individuāli izvērtēt katru pieprasīto dokumentu (skat. spriedumu, 2020. gada 22. janvāris, *MSD Animal Health Innovation* un *Intervet international*/*EMA*, C-178/18 P, EU:C:2020:24, 56. punkts un tajā minētā judikatūra).

95 Līdz šim Tiesa atzinusi, ka vispārējās konfidencialitātes prezumpcijas attiecināmas uz piecām dokumentu kategorijām (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2024. gada 29. jūlijs, *Validity*/Komisija, C-51/23 P, nav publicēts, EU:C:2024:664, 37. punkts), proti – pirmkārt, uz administratīvās lietas dokumentiem, kas saistīti ar valsts atbalsta kontroles procedūru (spriedums, 2010. gada 29. jūnijs, Komisija/*Technische Glaswerke Ilmenau*, C-139/07 P, EU:C:2010:376, 61. punkts), otrkārt, uz procesuālajiem rakstiem, kas tiek iesniegti Savienības tiesās tiesvedības laikā, kamēr tā vēl nav pabeigta (spriedums, 2010. gada 21. septembris, Zviedrija u.c./*API* un Komisija, C-514/07 P, C-528/07 P un C-532/07 P, EU:C:2010:541, 94. punkts), treškārt, uz dokumentiem, ar kuriem Komisija apmainījusies ar lietas dalībniekiem, kas iesnieguši paziņojumu, vai trešām personām uzņēmumu koncentrācijas kontroles procedūrā (spriedumi, 2012. gada 28. jūnijs, Komisija/*Éditions Odile Jacob*, C-404/10 P, EU:C:2012:393, 123. punkts, un 2012. gada 28. jūnijs, Komisija/*Agrofert Holding*, C-477/10 P, EU:C:2012:394, 64. punkts), ceturtkārt, uz dokumentiem, kas attiecas uz pirmstiesas procedūru sakarā ar pienākumu neizpildi, tostarp uz dokumentiem, ar kuriem Komisija apmainījusies ar attiecīgo dalībvalsti *EU Pilot* procedūrā (spriedumi, 2013. gada 14. novembris, *LPN* un Somija/Komisija, C-514/11 P un C-605/11 P, EU:C:2013:738, 65. punkts, un 2017. gada 11. maijs, Zviedrija/Komisija, C-562/14 P, EU:C:2017:356, 51. punkts), un, piektkārt, uz dokumentiem, kas saistīti ar LESD 101. panta piemērošanas procedūru (spriedums, 2014. gada 27. februāris, Komisija/*EnBW*, C-365/12 P, EU:C:2014:112, 93. punkts).

96 Vispārējās tiesas judikatūrā ir nostiprinātas vēl piecas vispārējās konfidencialitātes prezumpcijas, proti, kas attiecināmas, pirmkārt, uz pretendentu piedāvājumiem publiskā iepirkuma procedūrā, kad piekļuves pieteikumu iesniedz cits pretendents (spriedums, 2013. gada 29. janvāris, *Cosepuri*/*EFSA*, T-339/10 un T-532/10, EU:T:2013:38, 101. punkts), otrkārt, uz dokumentiem, ko valstu konkurences iestādes nodevušas Komisijai saskaņā ar Padomes Regulas (EK) Nr. 1/2003 (2002. gada 16. decembris) par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti [LESD 101.] un [102.] pantā (OV 2003, L 1, 1. lpp.), 11. panta 4. punktu (spriedums, 2015. gada 12. maijs, *Unión de Almacenistas de Hierros de España*/Komisija, T-623/13, EU:T:2015:268, 64. punkts), treškārt, uz atbilžu variantu jautājumiem, kas uzdoti Eiropas Personāla atlases biroja (*EPSO*) rīkotā atklātā konkursā (spriedums, 2015. gada 12. novembris, *Alexandrou*/Komisija, T-515/14 P un T-516/14 P, EU:T:2015:844, 94. punkts), ceturtkārt, uz dokumentiem saistībā ar Eiropas Biroja krāpšanas apkarošanai (*OLAF*) izmeklēšanu (spriedums, 2016. gada 26. maijs, *International Management Group*/Komisija, T-110/15, EU:T:2016:322, 44. punkts), kā arī,

piektkārt, uz dokumentiem saistībā ar procedūru par dominējošā stāvokļa ļaunprātīgu izmantošanu, kas ir tikusi apturēta (spriedums, 2017. gada 28. marts, *Deutsche Telekom* /Komisija, T-210/15, EU:T:2017:224, 44. punkts).

97 Katrā no šīm lietām attiecīgais piekļuves atteikums skāra dokumentu kopumu, kas ir skaidri nošķirami to kopējās piederības lietas materiāliem saistībā ar notiekošu administratīvo vai tiesas procesu dēļ (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 4. septembris, *ClientEarth*/Komisija, C-57/16 P, EU:C:2018:660, 81. punkts un tajā minētā judikatūra).

98 Bez tam vispārējo konfidencialitātes prezumpciju esība ir balstīta uz to, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā paredzētie izņēmumi no tiesībām piekļūt dokumentiem, ja dokumenti, uz kuriem attiecas piekļuves pieteikums, ietilpst īpašā Savienības tiesību jomā, nevar tikt interpretēti, neņemot vērā īpašos noteikumus, kas reglamentē piekļuvi šiem dokumentiem. Šīs vispārējās prezumpcijas tādējādi ļauj nodrošināt tādu tiesisko regulējumu saskaņotu piemērošanu, kuriem ir atšķirīgi mērķi un kuros nav tieši paredzēta viena regulējuma pārākums pār otru (skat. spriedumu, 2021. gada 6. oktobris, *Aeris Invest*/ECB, T-827/17, EU:T:2021:660, 182. punkts un tajā minētā judikatūra).

99 Papildus vispārēju prezumpciju piemērošanu prasa galvenokārt imperatīva nepieciešamība nodrošināt pareizu attiecīgo procedūru norisi un garantēt to mērķu sasniegšanu. Tādējādi vispārējas prezumpcijas atzīšanu var pamatot ar to, ka piekļuve noteiktu procedūru dokumentiem nav savienojama ar šo procedūru pareizu norisi, un ar risku, ka tām tiks radīts kaitējums, jo vispārējas prezumpcijas ļauj nodrošināt procedūras norises integritāti, ierobežojot trešo personu iejaukšanos (skat. spriedumu, 2021. gada 6. oktobris, *Aeris Invest*/ECB, T-827/17, EU:T:2021:660, 183. punkts un tajā minētā judikatūra).

100 Šajā gadījumā, pirmkārt, pieprasītos dokumentus neierobežo to kopējā piederība lietas materiāliem saistībā ar notiekošu administratīvo vai tiesas procesu dēļ.

101 Otrkārt, nav strīda par to, ka nav īpašu noteikumu, kas reglamentētu piekļuvi dokumentiem, kas saistīti ar Rīcības kodeksa attiecībā uz nodokļiem pārskatīšanu.

102 Treškārt, Padome nevar balstīties nedz uz Padomes 1998. gada 9. marta secinājumu par Rīcības kodeksa jautājumu grupas (uzņēmējdarbības nodokļi) izveidi (OV 1998, C 99, 1. lpp.) 13. punktu, nedz uz Padomes 2015. gada 8. decembra secinājumu 15148/15 par Rīcības kodeksa nākotni (uzņēmējdarbības nodokļi) 17. punktu, nedz uz Padomes 2016. gada 8. marta secinājumu 108/16 par Rīcības kodeksu attiecībā uz uzņēmējdarbības nodokļiem 15. punktu, nedz uz Padomes 2022. gada 8. novembra secinājumu 14452/22 par Rīcības kodeksa attiecībā uz uzņēmējdarbības nodokļiem reformu apsvērumiem, no kuriem izrietot, ka visām Rīcības kodeksa jautājumu grupas darbībām vajadzētu būt konfidenciālām.

103 Proti, Savienības iestādei saskaņā ar Regulu Nr. 1049/2001 noteikto pienākumu tvērums, kā interpretējusi Savienības tiesa, nevar būt atkarīgs no aktu satura, piemēram, no Padomes secinājumu, kurus pieņēmusi pati aplūkotā iestāde, satura.

104 Šādos apstākļos strīdīgajiem dokumentiem konfidencialitātes prezumpcija nav piemērojama.

105 Šo secinājumu neatspēko tiesas sēdē izvirzītais Padomes arguments, ka šāda prezumpcija jāpiemēro pieprasītajiem dokumentiem tāpēc, ka Rīcības kodeksa jautājumu grupai ir starpvaldību raksturs, jo nodokļi joprojām ir dalībvalstu ekskluzīvā kompetencē.

106 Proti, Padome nav paskaidrojusi, kādā veidā tikai šis apstāklis vien attaisno vispārējās konfidencialitātes prezumpcijas piemērošanu, it īpaši ņemot vērā šī sprieduma 97. un 99. punktā izklāstītos apsvērumus.

107 Turklāt nav strīda par to, ka strīdīgie dokumenti ir Padomes rīcībā. Tādējādi uz šiem dokumentiem, lai atzītu vispārējo konfidencialitātes prezumpciju, attiecas no Regulas Nr. 1049/2001 izrietošie principi, tostarp tie, kas nostiprināti Savienības tiesu judikatūrā.

108 Ņemot vērā iepriekš minēto, Padomes arguments, ka uz strīdīgajiem dokumentiem attiecas vispārējā konfidencialitātes prezumpcija, jānoraida.

– Par Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta trešā un ceturtā ievilkuma attiecināmību uz strīdīgajiem dokumentiem, kā arī par pienākuma norādīt pamatojumu ievērošanu

109 Vispirms Padome norāda, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktā paredzētajā procedūrā attiecīgās dalībvalstis ir pierādījušas, ka šīs regulas 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta trešajā un ceturtajā ievilkumā paredzētie izņēmumi ir attiecināmi uz strīdīgajiem dokumentiem. Taču Padome nevarot aizstāt dalībvalstu analīzi ar savējo. Turklāt Padomei esot plaša rīcības brīvība, lai noteiktu, ka minēto dokumentu izpaušana varētu kaitēt ar šiem izņēmumiem aizsargātajām sabiedrības interesēm.

110 Turpinājumā, runājot konkrētāk par izņēmumu saistībā ar starptautisko attiecību aizsardzību, no apstrīdētā lēmuma 39.–42. punkta izrietot, ka strīdīgie dokumenti attiecas uz sensitīviem nodokļu jautājumiem saistībā ar trešām valstīm, uz paredzamo attīstību starptautiskā līmenī un starptautiskajos forumos, kā arī uz turpmākiem grozījumiem Rīcības kodeksā attiecībā uz nodokļiem. Šādas informācijas izpaušana radītu saprātīgi paredzamu, nevis tikai hipotētisku risku starptautisko attiecību ar trešām valstīm attīstībai. Šis risks esot vēl jo lielāks tāpēc, ka daži trešo valstu nodokļu režīmi tajā esot minēti negatīvi.

111 Visbeidzot, strīdīgo dokumentu izpaušana radītu konkrētu, nevis tikai hipotētisku risku Savienības vai dalībvalsts finanšu, monetārajai vai ekonomikas politikai, jo šajos dokumentos esot apkopoti dalībvalstu izteikumi par Rīcības kodeksa attiecībā uz nodokļiem, kas esot galvenais instruments veselīgas un godīgas nodokļu konkurences veicināšanā, kā arī cīņā pret kaitējošu nodokļu praksi, pārskatīšanu. Pirmkārt, nepieciešamība nodrošināt stabilu tiesisko regulējumu uzņēmumiem prasot neizpaust noteiktus pasākumus, kas nākotnē varētu tikt pieņemti, lai sasniegtu Rīcības kodeksa attiecībā uz nodokļiem mērķus. Otrkārt, daži pasākumi, kas paredzēti cīņā pret kaitējošu nodokļu praksi, esot jāsaglabā konfidenciāli, lai izvairītos, ka ekonomikas dalībnieki pielāgojas stratēģijām.

112 Šajā ziņā vispirms jāatgādina, ka tad, ja dalībvalsts atsaucas uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktu un norāda šī paša panta 1.–3. punktā uzskaitītos atteikuma pamatojumus, Savienības tiesai pēc ieinteresētās personas, kurai attiecīgā iestāde ir atteikusi piekļuvi, lūguma un tās tiesību aizsardzībai tiesā ir jāpārbauda, vai šo atteikumu likumīgi varēja pamatot ar minētajiem izņēmumiem un vai šis atteikums izriet no pašas iestādes vai attiecīgās dalībvalsts veiktā šo izņēmumu vērtējuma (skat. spriedumu, 2012. gada 21. jūnijs, *IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds*/Komisija, C-135/11 P, EU:C:2012:376, 72. punkts un tajā minētā judikatūra; spriedums, 2024. gada 24. janvāris, *Veritas*/Komisija, T-602/22, EU:T:2024:26, 52. punkts).

113 Tādējādi tiesību aizsardzības tiesā garantija, kas pienākas pieteikuma iesniedzējam, kuram lūgumu saņēmusī iestāde ir atteikusi piekļuvi vienam vai vairākiem dalībvalsts izdotiem dokumentiem pēc šīs valsts izteiktajiem iebildumiem, nozīmē, ka Savienības tiesai lēmuma atteikt piekļuvi tiesiskums ir jāizvērtē *in concreto*, ņemot vērā visus atbilstošos faktus, no kuriem vissvarīgākie ir dokumenti, kuru izsniegšana tika atteikta (skat. spriedumu, 2012. gada 21. jūnijs, *IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds*/Komisija,C-135/11 P, EU:C:2012:376, 73. punkts un tajā minētā judikatūra).

114 Runājot par attiecīgo izņēmumu piemērojamību, jāatgādina, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta trešo ievilkumu iestādes var atteikt piekļuvi dokumentam, ja iepazīšanās ar to var kaitēt sabiedrības interešu aizsardzībai saistībā ar starptautiskajām attiecībām.

115 Tāpat saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta ceturto ievilkumu iestādes var atteikt piekļuvi dokumentam, ja iepazīšanās ar to var kaitēt sabiedrības interešu aizsardzībai saistībā ar Savienības vai kādas dalībvalsts finanšu, monetāro vai ekonomikas politiku.

116 Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā aizsargāto interešu īpaši sensitīvais un būtiskais raksturs piešķir šādam iestādes pieņemamam lēmumam sarežģītu un delikātu raksturu, kas prasa īpašu piesardzības līmeni (spriedumi, 2007. gada 1. februāris, *Sison*/Padome, C-266/05 P, EU:C:2007:75, 35. punkts, un 2018. gada 7. februāris, *Access Info Europe/*Komisija, T-851/16, EU:T:2018:69, 38. punkts).

117 Tas tā ir vēl jo vairāk tāpēc, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punktā noteiktie izņēmumi ir formulēti imperatīvā valodā tādējādi, ka iestādēm ir pienākums atteikt piekļuvi dokumentiem, uz kuriem attiecas šie obligātie izņēmumi, ja ir pierādīti minētajos izņēmumos norādītie apstākļi, un nav nepieciešams rast līdzsvaru starp sabiedrības interešu aizsardzību un pārākām vispārējām interesēm (skat. spriedumu, 2018. gada 7. februāris, *Access Info Europe*/Komisija, T-851/16, EU:T:2018:69, 38. punkts un tajā minētā judikatūra).

118 Bez tam Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā noteiktie kritēriji ir ļoti vispārīgi un piekļuves atteikums, kā izriet no šīs tiesību normas noteikumiem, ir jānosaka, ja attiecīgā dokumenta izpaušana var "kaitēt" "sabiedrības interešu" aizsardzībai, nevis tikai tad, ja "būtisks" kaitējums šādai aizsardzībai ir patiešām ticis konstatēts, kā tas tika piedāvāts likumdošanas procedūrā, kuras iznākumā tika pieņemta šī regula (spriedumi, 2007. gada 1. februāris, *Sison* /Padome, C-266/05 P, EU:C:2007:75, 36. punkts, un 2018. gada 7. februāris, *Access Info Europe/* Komisija, T-851/16, EU:T:2018:69, 39. punkts).

119 Tādējādi, kā atgādināts šī sprieduma 91. punktā, Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā paredzēto izņēmumu šaura interpretācija nav pretrunā tam, ka, runājot par šī panta 1. punkta a) apakšpunktā noteiktajiem izņēmumiem saistībā ar sabiedrības interesēm, attiecīgajai iestādei ir plaša rīcības brīvība, nosakot, vai dokumenta izpaušana sabiedrībai varētu kaitēt ar šo noteikumu aizsargātajām interesēm. Tālab Vispārējās tiesas tiesiskuma pārbaudē attiecībā uz lēmumu par atteikumu izpaust dokumentu, ko iestāde pieņēmusi saskaņā ar kādu no šiem izņēmumiem, jāizvērtē tikai procesa un pamatojuma noteikumu ievērošana, faktu materiālā pareizība, kā arī acīmredzamas kļūdas vērtējumā un pilnvaru nepareizas izmantošanas neesība (skat spriedumus, 2007. gada 1. februāris, *Sison*/Padome, C-266/05 P, EU:C:2007:75, 64. punkts, un 2018. gada 7. februāris, *Access Info Europe/*Komisija, T-851/16, EU:T:2018:69, 40. punkts).

120 Šajā gadījumā Padome, lai pamatotu atteikumu piekļūt strīdīgajiem dokumentiem saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta trešajā un ceturtajā ievilkumā paredzētajiem izņēmumiem, ir balstījusies uz apstrīdētā lēmuma 39.–41. un 43.–45. punktā minētajiem iemesliem, kuru saturs izklāstīts šī sprieduma 57.–59. un 61.–63. punktā.

121 Saskaņā ar šī sprieduma 112. un 113. punktā atgādināto judikatūru Vispārējai tiesai jāpārbauda, vai, ņemot vērā strīdīgo dokumentu saturu, šo atteikumu varēja pamatot ar šādiem iemesliem.

122 Šajā ziņā jānorāda, pirmām kārtām, ka divos no strīdīgajiem dokumentiem acīmredzami nav neviena elementa, uz kuru varētu attiekties šie izņēmumi tādā nozīmē, kā to apgalvo Padome.

123 Pirmkārt, 2021. gada 23. novembrī nosūtītajā elektroniskā pasta vēstulē Itālijas Republika vienīgi norāda, ka tā atsauc iebildes par jaunā Rīcības kodeksa attiecībā uz nodokļiem pēdējo projektu, neprecizējot šīs iebildes.

124 Otrkārt, 2021. gada 15. oktobrī nosūtītajā elektroniskā pasta vēstulē Austrijas Republika tikai iesniedza divus redakcionālus apsvērumus par atsevišķiem jaunā Rīcības kodeksa attiecībā uz nodokļiem projekta punktiem. Ar pirmo apsvērumu Austrijas Republika vērš uzmanību uz vienkāršu pārrakstīšanās kļūdu. Ar otro tā ierosina svītrot vai grozīt vienu teikumu tāpēc, ka tas bija nepareizs, jo tajā bija minēta iespēja samazināt nodokļa bāzi uzņēmumam, kas nebūtu nodokļa maksātājs nodokļu rezidences neesības dēļ.

125 Taču neviens no šī sprieduma 123. un 124. punktā minētajiem elektroniskā pasta vēstuļu satura elementiem neliecina par tādu apsvērumu esību, uz kuriem varētu attiekties attiecīgie izņēmumi tādā nozīmē, kā to apgalvo Padome. Šādos apstākļos Padomei esot bijis jāpiešķir pilnīga piekļuve elektroniskā pasta vēstulēm, ko Itālijas Republika nosūtīja 2021. gada 23. novembrī un Austrijas Republika – 2021. gada 15. oktobrī.

126 Otrām kārtām, jānorāda, ka 2021. gada 24. novembrī nosūtītās elektroniskā pasta vēstules aizklātajā daļā Lietuvas Republika izsaka piezīmes par tās tabulas pareizību, kurā ietverts apraksts par šajā dalībvalstī spēkā esošajiem aizsardzības pasākumiem nodokļu jomā.

127 Tomēr, kā Padome atzina tiesas sēdē, pēc Vispārējās tiesas jautājuma un 2025. gada 31. marta procesa organizatoriskajiem pasākumiem attiecīgā tabula tika publiskota vismaz vienā dokumentā, kas Padomes tīmekļvietnē publicēts pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas, proti, Padomes 2021. gada 26. novembra ziņojuma 14230/21 par Rīcības kodeksa jautājumu grupu (uzņēmējdarbības nodokļi) 42. lappusē.

128 No judikatūras izriet, ka dokumenta, kura saturs jau ir publiskots, izpaušana nevar radīt saprātīgi paredzamu, nevis tikai hipotētisku kaitējumu interesēm, kas tiek aizsargātas saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. pantu (šajā ziņā skat. spriedumu, 2014. gada 3. jūlijs, Padome/*in't Veld*, C-350/12 P, EU:C:2014:2039, 60. punkts).

129 Šādos apstākļos Lietuvas Republikas 2021. gada 24. novembra elektroniskā pasta vēstules aizklātās daļas izpaušana nevar acīmredzami apdraudēt starptautiskās attiecības vai Savienības vai šīs dalībvalsts finanšu, monetāro vai ekonomikas politiku.

130 No tā izriet, ka Padomei bija jāpiešķir pilnīga piekļuve Lietuvas Republikas 2021. gada 24. novembrī nosūtītajai elektroniskā pasta vēstulei.

131 Trešām kārtām, runājot par pārējiem strīdīgajiem dokumentiem, kas nav minēti šī sprieduma 125. un 130. punktā, gan no Padomes apstrīdētā lēmuma 39.–41. un 43.–45. punktā sniegtajiem skaidrojumiem, gan no strīdīgo dokumentu satura pārbaudes Vispārējai tiesai paziņotajā redakcijā, piemēram, Padomes 2024. gada 21. novembra vēstules, kas iesniegta, izpildot 2024. gada 6. novembra rīkojumu par pierādījumu savākšanas pasākumiem (turpmāk tekstā – "paziņotie strīdīgie dokumenti"), B.1. pielikuma izriet, ka šajos dokumentos ietverti vairāki fragmenti, kuru izpaušana radītu saprātīgi paredzamu, nevis tikai hipotētisku risku interesēm, kas tiek aizsargātas ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta trešajā un ceturtajā ievilkumā paredzētajiem izņēmumiem.

132 Proti, runājot par sabiedrības interesēm saistībā ar starptautisko attiecību aizsardzību, šajos fragmentos ir ietvertas sensitīvas piezīmes par trešo valstu nodokļu režīmiem un attieksmi, kāda jāpiemēro šiem režīmiem, ir norādīts uz iespēju grozīt Rīcības kodeksa jautājumu grupas pilnvaru apjomu atkarībā no noteiktām norisēm un sarunām starptautiskā līmenī, un tajās ir ietverti attiecīgo dalībvalstu apsvērumi un individuālās nostājas, kas ne vienmēr ir savienojamas ar Padomes pieņemto galīgo nostāju. Tādējādi šādu fragmentu izpaušana var kaitēt labām starptautiskajam attiecībām ar trešām valstīm, ietekmēt sarunu procesus starptautiskos forumos un vājināt Savienības nostāju attiecībā uz trešām valstīm vai starptautiskām organizācijām.

133 Šie apsvērumi attiecas, piemēram, uz šādiem strīdīgo dokumentu fragmentiem:

– uz fragmentu paziņoto strīdīgo dokumentu 7. lappusē piektajā un sestajā rindkopā, kas sākas ar frāzi "While [Member State]" un beidzas ar frāzi "the provisions of the Code";

– uz fragmentu paziņoto strīdīgo dokumentu 15. lappusē trešajā rindkopā, kas sākas ar frāzi "[Member State] is supportive" un beidzas ar vārdu "work";

– uz fragmentu paziņoto strīdīgo dokumentu 30. lappusē piektajā rindkopā, kas sākas ar frāzi "Broadly, we are" un beidzas ar frāzi "our interests";

– uz fragmentu paziņoto strīdīgo dokumentu 42. lappusē trešajā ierāmējumā, kas sākas ar frāzi "We propose these" un beidzas ar frāzi "effective taxation";

– uz fragmentu paziņoto strīdīgo dokumentu 44. lappusē otrajā rindkopā, kas sākas ar frāzi "Indeed, as expressed" un beidzas ar vārdu "clarified";

– uz fragmentu paziņoto strīdīgo dokumentu 52. lappusē piektajā rindkopā, kas sākas ar vārdu "REITERATES" un beidzas ar frāzi "beginning of 2022";

– uz fragmentu paziņoto strīdīgo dokumentu 63. lappusē no piektās līdz septītajai rindkopai, kas sākas ar frāzi "All delegations" un beidzas ar frāzi "mandate of the Code of Conduct"; un

– uz fragmentu paziņoto strīdīgo dokumentu 66. lappusē trešajā un ceturtajā rindkopā, kas sākas ar frāzi "While we are" un beidzas ar frāzi "are finalised".

134 Tāpat attiecībā uz Savienības vai kādas dalībvalsts finanšu, monetāro vai ekonomikas politiku strīdīgajos dokumentos ir vairāki fragmenti, kas attiecas uz pasākumiem, kuru mērķis ir nodrošināt, lai Rīcības kodeksa jautājumu grupa nākotnē varētu turpināt efektīvi veicināt godīgu nodokļu konkurenci un cīnīties pret kaitējošu nodokļu praksi, un tajos ir ietverti vairāki komentāri, kas ne vienmēr ir atspoguļoti Padomes pieņemtajā galīgajā nostājā. Tādējādi šo

fragmentu izpaušana var atklāt atsevišķus sensitīvus aspektus saistībā ar minēto dalībvalstu politiku tiešo nodokļu jomā, kas ietilpst to ekskluzīvajā kompetencē, un radīt nestabilu normatīvo vidi, kas savukārt varētu sekmēt noteiktu rīcību ekonomikas dalībnieku vidū, kura varētu negatīvi ietekmēt dalībvalstu finanšu, monetāro vai ekonomikas politiku.

135 Šie apsvērumi attiecas, piemēram, uz šādiem strīdīgo dokumentu fragmentiem:

– uz fragmentu paziņoto strīdīgo dokumentu 3. lappusē desmitajā rindkopā, kas sākas ar frāzi "Further to this" un beidzas ar frāzi "tax rates";

– uz fragmentu paziņoto strīdīgo dokumentu 7. lappusē astotajā līdz vienpadsmitajai rindkopai, kas sākas ar frāzi "[Member State] does not agree" un beidzas ar frāzi "in the document";

– uz fragmentu paziņoto strīdīgo dokumentu 18. lappusē sadaļas "[Member State] Comments" trešajā rindkopā, kas sākas ar frāzi "[Member State] welcomes" un beidzas ar vārdu "specifically";

– uz fragmentu paziņoto strīdīgo dokumentu 22. lappusē trešajā rindkopā, kas sākas ar frāzi "There is a concern" un beidzas ar frāzi "this suggestion";

– uz fragmentu paziņoto strīdīgo dokumentu 25. lappusē trešajā rindkopā, kas sākas ar frāzi "[Member State] has participated" un beidzas ar vārdu "formation";

– uz fragmentu paziņoto strīdīgo dokumentu 51. lappusē pirmajā rindkopā, kas sākas ar frāzi "We have" un beidzas ar frāzi "Code of conduct";

– uz fragmentu paziņoto strīdīgo dokumentu 55. lappusē ceturtajā rindkopā, kas sākas ar frāzi "Considering the latest" un beidzas ar frāzi "include it formally";

– uz fragmentu paziņoto strīdīgo dokumentu 70. lappusē trešajā rindkopā, kas sākas ar frāzi "We also take note" un beidzas ar frāzi "in terms of [..] the Commission"; un

– uz fragmentu paziņoto strīdīgo dokumentu 72. lappusē piektajā rindkopā, kas sākas ar frāzi "Concerning paragraph" un beidzas ar frāzi "business activities".

136 No iepriekš minētā un it īpaši no šī sprieduma 133. un 135. punktā kā piemēru minēto fragmentu satura izriet, ka Padomei, ņemot vērā šī sprieduma 116.–119. punktā minētos judikatūras principus, bija pamats, atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta trešajā un ceturtajā ievilkumā paredzētajiem izņēmumiem, iebilst pret strīdīgo dokumentu izpaušanu, izņemot tos, kas minēti šī sprieduma 125. un 130. punktā.

137 Visbeidzot, apstrīdētā lēmuma 39.–41. un 43.–45. punktā ir ietverts pietiekami skaidrs pamatojums, kas ļauj prasītājam saprast iemeslus, kāpēc Padome uzskatīja, ka piekļuve strīdīgajiem dokumentiem varētu kaitēt interesēm, kas tiek aizsargātas ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta trešajā un ceturtajā ievilkumā paredzētajiem izņēmumiem. Šie iemesli arī ļauj Vispārējai tiesai veikt tās pārbaudi. Šādos apstākļos prasītājs nevar apgalvot, ka apstrīdētais lēmums šajā ziņā nav pietiekami pamatots.

138 Ņemot vērā iepriekš minēto, otrā pamata trešā un ceturtā daļa attiecībā uz trim strīdīgajiem dokumentiem, kas identificēti šī sprieduma 125. un 130. punktā, jāapmierina. Savukārt saistībā ar pārējiem strīdīgajiem dokumentiem, tās jānoraida.

Par trešo pamatu, ar kuru tiek apgalvots, ka Padomei tiem strīdīgajiem dokumentiem, kuriem piekļuve tika atteikta pilnībā, esot bijusi jāpiešķir daļēja piekļuve, un ka vismaz pamatojums šajā ziņā esot nepietiekams

139 Ar trešo pamatu prasītājs apgalvo, ka Padomei esot bijusi jāpiešķir vismaz daļēja piekļuve strīdīgajiem dokumentiem. Tā arī esot nepietiekami pamatojusi savu lēmumu šajā ziņā.

140 Padome apstrīd šo argumentāciju, būtībā balstoties uz apstrīdētajā lēmumā norādītajiem iemesliem.

141 Turklāt tiesas sēdē Padome norādīja, ka, pat pieņemot, ka strīdīgajos dokumentos ir fragmenti, uz kuriem neattiecas Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta trešajā un ceturtajā ievilkumā paredzētie izņēmumi, šādu fragmentu izpaušana prasītājam nebūtu lietderīga.

142 Šajā ziņā jāatgādina, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 6. punktu, ja viens vai vairāki šīs regulas 4. pantā paredzētie izņēmumi attiecas tikai uz kādu pieprasīto dokumentu daļu, pārējās dokumenta daļas publisko.

143 No Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 6. punkta formulējuma izriet, ka iestādei jāpārbauda, vai var piešķirt daļēju piekļuvi dokumentiem, uz kuriem attiecas piekļuves pieteikums, iespējamo atteikumu attiecinot tikai uz datiem, kas tiek aizsargāti ar aplūkotajiem izņēmumiem. Iestādei ir jāpiešķir šāda daļēja piekļuve, ja šīs iestādes mērķi, atsakot piekļuvi dokumentam, var sasniegt, šai iestādei neizpaužot tikai tos fragmentus, kas var apdraudēt aizsargājamas sabiedrības intereses (skat. spriedumu, 2024. gada 24. aprīlis, *Naass* un *Sea-Watch*/*Frontex*, T-205/22, nav publicēts, EU:T:2024:266, 85. punkts un tajā minētā judikatūra).

144 Šajā gadījumā apstrīdētā lēmuma 48. un 49. punktā Padome noraidīja iespēju piešķirt daļēju piekļuvi strīdīgajiem dokumentiem, izņemot Lietuvas Republikas 2021. gada 24. novembra elektroniskā pasta vēstulei, uzskatot, ka nav iespējams identificēt nozīmīgas šo dokumentu daļas, uz kurām neattiecas aplūkotie izņēmumi un kuras praktiski var nodalīt no pārējiem minētajiem dokumentiem.

145 Taču no strīdīgo dokumentu pārbaudes izriet, ka katrs no tiem – izņemot dokumentus, kas minēti šī sprieduma 125. un 130. punktā, kuriem būtu bijis jāpiešķir pilnīga piekļuve, – satur fragmentus, kas, ņemot vērā šī sprieduma 112.–119. punktā izklāstītos judikatūras principus, acīmredzami neietilpst Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta trešajā un ceturtajā ievilkumā paredzētajos izņēmumos.

146 Proti, šajos fragmentos tostarp ietverti vispārīgi apsvērumi par iemesliem, kas pamato Rīcības kodeksa attiecībā uz nodokļiem pārskatīšanu, kā arī tās veikšanai piemēroto brīdi, tāpat arī redakcionālas piezīmes par jaunā Rīcības kodeksa attiecībā uz nodokļiem projekta un ar to saistītās rezolūcijas atsevišķām daļām, bet šīs piezīmes neattiecas uz tematiem, uz kuriem Padome atsaukusies apstrīdētā lēmuma 39.–41. un 43.–45. punktā, vai arī uz vispārīgiem jautājumiem par jaunā Rīcības kodeksa attiecībā uz nodokļiem projekta praktisko īstenošanu. Tie ietver arī pieklājības frāzes, ar kurām apmainījušies dažādi Rīcības kodeksa attiecībā uz nodokļiem pārskatīšanā iesaistītie dalībnieki, kā arī priekšlikumus rīkot papildu sanāksmes. Šādu fragmentu

izpaušana acīmredzami nevar radīt saprātīgi paredzamu un nevis tikai hipotētisku risku interesēm, kas tiek aizsargātas ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta trešajā un ceturtajā ievilkumā paredzētajiem izņēmumiem.

147 Turklāt minētos fragmentus bez grūtībām var nodalīt no pārējā attiecīgo dokumentu satura.

148 Šie apsvērumi it īpaši attiecas uz šiem fragmentiem:

– uz fragmentu paziņoto strīdīgo dokumentu 3. lappusē no otrās līdz ceturtajai rindkopai, kas sākas ar frāzi "[Member State] is open" un beidzas ar frāzi "that agreed objective";

– uz fragmentu paziņoto strīdīgo dokumentu 7. lappusē trešajā rindkopā, kas sākas ar frāzi "In many places " un beidzas ar frāzi "concerns below";

– uz fragmentu paziņoto strīdīgo dokumentu 11. lappusē pirmajā rindkopā, kas sākas ar frāzi "Thank you" un beidzas ar skaitli;

– uz fragmentu paziņoto strīdīgo dokumentu 15. lappusē ceturtajā rindkopā, kas sākas ar frāzi "What would be" un beidzas ar frāzi "is required";

– uz fragmentu paziņoto strīdīgo dokumentu 18. lappuses sākumā, kas sākas ar frāzi "Dear Colleagues" un beidzas ar vārdu "Regards";

– uz fragmentu paziņoto strīdīgo dokumentu 23. lappusē pēdējā rindkopā, kas sākas ar frāzi " Overall, we" un beidzas ar vārdu "subsidiarity";

– uz fragmentu paziņoto strīdīgo dokumentu 25. lappusē pirmajā rindkopā, kas sākas ar frāzi "As noted" un beidzas ar frāzi "in practise";

– uz fragmentu paziņoto strīdīgo dokumentu 30. lappusē no pirmās līdz ceturtajai rindkopai, kas sākas ar frāzi "[Member State] remains" un beidzas ar frāzi "questions for us";

– uz fragmentu paziņoto strīdīgo dokumentu 32. lappusē, kas sākas ar frāzi "Please find" un beidzas ar vārdu "conduct";

– uz fragmentu paziņoto strīdīgo dokumentu 44. lappusē otrajā rindkopā, kas sākas ar frāzi "I'm writing" un beidzas ar vārdu "report";

– uz fragmentu paziņoto strīdīgo dokumentu 49. lappusē no pirmās līdz ceturtajai rindkopai, kas sākas ar frāzi "[Member State] welcomes" un beidzas ar vārdu "references", kā arī uz fragmentu 49. lappusē no sestās rindkopas līdz 50. lappuses astotajai rindkopai, kas sākas ar frāzi "Noting the Commission" un beidzas ar frāzi "digitalised economic environment";

– uz fragmentu paziņoto strīdīgo dokumentu 52. lappusē no pirmās līdz trešajai rindkopai, kas sākas ar frāzi "Dear all" un beidzas ar frāzi "better clarified";

– uz fragmentu paziņoto strīdīgo dokumentu 55. lappusē no septītās līdz devītajai rindkopai, kas sākas ar frāzi "Moreover, we have" un beidzas ar frāzi "the discussion";

– uz fragmentu paziņoto strīdīgo dokumentu 63. lappusē pēdējā rindkopā, kas sākas ar vārdu "Finally" un beidzas ar frāzi "to achieve";

– uz fragmentu paziņoto strīdīgo dokumentu 66. lappusē piektajā un sestajā rindkopā, kas sākas ar frāzi "In addition" un beidzas ar vārdu "observations";

– uz fragmentu paziņoto strīdīgo dokumentu 69. lappusē pēdējā rindkopā, kas sākas ar frāzi "Concerning paragraph" un beidzas ar frāzi "document WK 11708/2021"; un

– uz fragmentu paziņoto strīdīgo dokumentu 72. lappusē pēdējā rindkopā, kas sākas ar frāzi "Concerning paragraph" un beidzas ar frāzi "document WK 11708/2021".

149 Turklāt strīdīgo dokumentu 8. lappusē ceturtajā rindkopā ir atsauce uz dokumentu, kas jau bija publiskots Padomes tīmekļvietnē pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas, proti, uz Padomes 2017. gada 5. decembra secinājumiem 15429/17 par pārskatīto ES sarakstu ar jurisdikcijām, kas nodokļu nolūkos nesadarbojas, kura daļa izklāstīta šajā rindkopā, ko Padome atzina tiesas sēdē pēc Vispārējās tiesas jautājuma un 2025. gada 31. marta procesa organizatoriskajiem pasākumiem. Tādējādi saskaņā ar šī sprieduma 128. punktā atgādināto judikatūru šīs rindkopas izpaušana acīmredzami nekaitētu interesēm, kas tiek aizsargātas ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta trešajā un ceturtajā ievilkumā paredzētajiem izņēmumiem.

150 Visbeidzot, ciktāl Padome apgalvo, ka šī sprieduma 146.–149. punktā minēto fragmentu izpaušana nebūtu lietderīga prasītājam, un pat pieņemot, ka šī argumentācija, kas pirmo reizi tika izvirzīta tiesas sēdē, būtu pieņemama, jānorāda, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 6. punktā, tāpat kā šajā regulā kopumā, nav prasīts, lai pieteikuma iesniedzējs pierādītu, ka dokuments, kuru lūdz izpaust, viņam ir "lietderīgs". Iestādei, kurai iesniegts piekļuves pieteikums dokumentiem, nav jāizvērtē, vai dokuments ir lietderīgs pieteikuma iesniedzējam. Tas tā ir vēl jo vairāk tāpēc, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 6. punktu nevar interpretēt tā, ka tas ļauj attiecīgajai iestādei izvairīties no šajā tiesību normā skaidri paredzētā pienākuma, proti, pienākuma izpaust pieprasītā dokumenta daļas, ja šāds atbrīvojums nav iekļauts šajā regulā konkrēti uzskaitītajos izņēmumos (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2024. gada 24. aprīlis, *Naass* un *Sea-Watch*/*Frontex*, T-205/22, nav publicēts, EU:T:2024:266, 87. punkts un tajā minētā judikatūra).

151 Ņemot vērā iepriekš minēto, jākonstatē, ka Padome, uzskatot, ka nevar piešķirt daļēju piekļuvi strīdīgajiem dokumentiem, izņemot šī sprieduma 125. un 130. punktā minētos dokumentus, kuriem katrā ziņā bija jāpiešķir pilnīga piekļuve, ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā. Tālab trešais pamats jāapmierina.

152 Šādos apstākļos nav jālemj par pārējo argumentāciju, kas izvirzīta trešā pamata atbalstam un kas attiecas uz pamatojuma neesību, jo šī argumentācija ir izvirzīta pakārtoti.

Par otrā pamata piekto daļu, kurā tiek apgalvots, ka pilnvaras esot izmantotas nepareizi

153 Prasītājs apgalvo, ka Padome esot nepareizi izmantojusi pilnvaras. Proti, veids, kādā tā izskatīja piekļuves pieteikumu, tās kategoriskais atteikums piešķirt piekļuvi strīdīgajiem četru dalībvalstu dokumentiem un šīs iestādes šajā ziņā sniegtais ierobežotais pamatojums radot sajūtu, ka pastāvot "slēptas intereses". Šo iespaidu vēl vairāk pastiprina fakts, ka pagātnē dažas dalībvalstis esot vēlējušās nepieļaut, ka sabiedrība zina, ka tās ir iebildušas pret kaitējošu nodokļu konkurenci un izvairīšanos no nodokļu maksāšanas.

154 Padome šo argumentāciju apstrīd.

155 No pastāvīgās judikatūras izriet, ka tiesību aktā ir pieļauta pilnvaru nepareiza izmantošana, ja, pamatojoties uz objektīvām, atbilstīgām un saskanīgām pazīmēm, izrādās, ka tas ir pieņemts tikai vai vismaz galvenokārt, lai sasniegtu citus mērķus, nevis tos, kuru sasniegšanai ir piešķirtas attiecīgās pilnvaras, vai tādēļ, lai apstākļos, kādi ir konkrētajā gadījumā, varētu izvairīties no līgumos īpaši paredzētas procedūras piemērošanas (spriedums, 1990. gada 13. novembris, *Fedesa* u.c., C-331/88, EU:C:1990:391, 24. punkts; skat. arī spriedumu, 2013. gada 16. aprīlis, Spānija un Itālija/Padome, C-274/11 un C-295/11, EU:C:2013:240, 33. punkts un tajā minētā judikatūra).

156 Šajā lietā prasītājs vienīgi pauž "aizdomas", ka Padomes atteikumā sniegt piekļuvi strīdīgajiem dokumentiem esot pastāvējušas "slēptas intereses", tomēr nesniedz objektīvas, atbilstošas un saskanīgas norādes šī apgalvojuma pamatojumam.

157 Šādos apstākļos otrā pamata piektā daļa jānoraida.

Secinājumi

158 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, otrā pamata trešā un ceturtā daļa jāapmierina, jo Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta trešajā un ceturtajā ievilkumā paredzētie izņēmumi nav piemērojami nedz elektroniskā pasta vēstulēm, ko attiecīgi Itālijas Republika nosūtīja 2021. gada 23. novembrī un Austrijas Republika – 2021. gada 15. oktobrī, nedz arī tās elektroniskā pasta vēstules aizklātajai daļai, ko Lietuvas Republika nosūtīja 2021. gada 24. novembrī. Tāpat jāapmierina trešais pamats, ciktāl Padome ir noraidījusi iespēju piešķirt daļēju piekļuvi pārējiem strīdīgajiem dokumentiem.

159 Tālab un tādā mērā, kā minēts, iepriekš apstrīdētais lēmums jāatceļ.

160 Šādos apstākļos Vispārējai tiesai nav jāaizstāj Padome un jānorāda visas strīdīgo dokumentu daļas, kurām būtu jāpiešķir daļēja piekļuve, jo Padomei, izpildot šo spriedumu un saskaņā ar LESD 266. pantu, ir jāņem vērā tajā izklāstītie iemesli (skat. spriedumu, 2012. gada 4. maijs, *In 't Veld* /Padome, T-529/09, EU:T:2012:215, 124. punkts).

161 Šajā ziņā jāuzsver, ka šī sprieduma 148. un 149. punktā minētie strīdīgo dokumentu fragmenti ir tikai piemēri, uz kuriem acīmredzami neattiecas Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta trešajā un ceturtajā ievilkumā paredzētie izņēmumi, un Padomei, attiecīgā gadījumā pēc apspriešanās ar dalībvalstīm saskaņā ar šīs regulas 4. panta 5. punktu, jāidentificē visi fragmenti, uz kuriem tie neattiecas.

162 Visbeidzot pārējā daļā prasība jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

163 Saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 134. panta 2. punktu, ja spriedums ir nelabvēlīgs vairākiem lietas dalībniekiem, Vispārējā tiesa lemj par tiesāšanās izdevumu sadali.

164 Tā kā šajā lietā katram lietas dalībniekam spriedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs, jāpiespriež, ka katrs lietas dalībnieks savus tiesāšanās izdevumus sedz pats.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta)

nospriež:

1) **Atcelt Eiropas Savienības Padomes 2024. gada 7. marta lēmumu SGS 24/00008, ciktāl Padome, pirmkārt, ar to atteikusi piekļuvi elektroniskā pasta vēstulēm, ko 2021. gada 23. novembrī sūtījusi Itālijas Republika un 2021. gada 15. oktobrī – Austrijas Republika, otrkārt, atteikusi piešķirt plašāku piekļuvi elektroniskā pasta vēstulei, ko 2021. gada 24. novembrī sūtījusi Lietuvas Republika, un, treškārt, noraidījusi iespēju piešķirt daļēju piekļuvi pārējiem dokumentiem, kas minēti šī lēmuma 33. punktā, proti, elektroniskā pasta vēstulēm, ko 2020. gada 16. oktobrī, 22. oktobrī un 16. novembrī, kā arī 2021. gada 19. februārī, 2. augustā, 19. oktobrī, 21. oktobrī un 3. novembrī sūtījusi Īrija, 2020. gada 22. oktobrī un 16. novembrī – Francijas Republika, 2020. gada 22. oktobrī un 16. novembrī, kā arī 2021. gada 6. augustā – Itālijas Republika un 2020. gada 26. oktobrī, kā arī 2021. gada 4. augustā, 19. oktobrī un 2. novembrī – Luksemburgas Lielhercogiste.**

2) **Prasību pārējā daļā noraidīt.**

3) **Padome un *Martijn Frederik Nouwen* savus tiesāšanās izdevumus sedz paši.**

Kornezov Petrlík Kingston

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2025. gada 10. septembrī.

[Paraksti]

Satura rādītājs

Tiesvedības priekšvēsture un fakti pēc prasības celšanas . . . 2

Lietas dalībnieku prasījumi . . . 3

Juridiskais pamatojums . . . 4

Par pirmo pamatu, ar kuru tiek apgalvots, ka piekļuves pieteikuma izpilde esot nepilnīga un paviršа un ka vismaz pamatojums šajā ziņā esot nepietiekams . . . 4

Par pirmo iebildumu, kas attiecas uz piekļuves pieteikuma izpildes nepilnīgumu un paviršību 4

Par otro iebildumu, kas attiecas uz pamatojuma trūkumu meklēšanas metodei, kura izmantota, lai atbildētu uz piekļuves pieteikumu . . . 6

Par otrā pamata pirmo līdz ceturto daļu, kurās tiek apgalvots, ka piekļuves strīdīgajiem dokumentiem atteikums neesot pamatots un ka vismaz pamatojums šajā ziņā esot nepietiekams 8

Par otrā pamata pirmo daļu, kurā tiek apgalvots, ka Padome esot kļūdaini novērtējusi dalībvalstu norādītos iemeslus, lai iebilstu pret pieprasīto dokumentu izpaušanu, un ka pamatojums šajā ziņā esot nepietiekams, kā arī par otrā pamata otro daļu, kurā tiek apgalvots, ka apstrīdētā lēmuma pamatā esošie faktiskie apstākļi esot neprecīzi un ka pamatojums šajā ziņā esot nepietiekams . . . 9

Par otrā pamata trešo un ceturto daļu, kurās tiek apgalvots, ka neesot apdraudējuma riska nedz starptautisko attiecību aizsardzībai, nedz Savienības vai kādas dalībvalsts finanšu, monetārās vai ekonomikas politikas aizsardzībai un ka vismaz pamatojums šajā ziņā esot nepietiekams . . . 12

– Par sākotnējo jautājumu – vai strīdīgajiem dokumentiem ir jāpiemēro vispārējā konfidencialitātes prezumpcija . . . 12

– Par Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta trešā un ceturtā ievilkuma attiecināmību uz strīdīgajiem dokumentiem, kā arī par pienākuma norādīt pamatojumu ievērošanu . . . 15

Par trešo pamatu, ar kuru tiek apgalvots, ka Padomei tiem strīdīgajiem dokumentiem, kuriem piekļuve tika atteikta pilnībā, esot bijusi jāpiešķir daļēja piekļuve, un ka vismaz pamatojums šajā ziņā esot nepietiekams . . . 20

Par otrā pamata piekto daļu, kurā tiek apgalvots, ka pilnvaras esot izmantotas nepareizi . . . 22

Secinājums . . . 23

Par tiesāšanās izdevumiem . . . 23